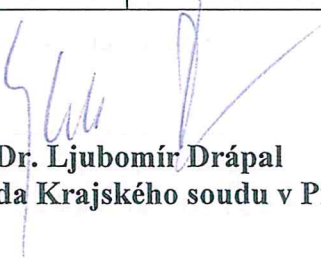

Výroční zpráva za rok 2020 o poskytování informací podle zákona
č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Počet podaných žádostí o informace		
(§ 18 odst. 1 písm. a) zákona)	321	
Žádosti vyhověno	271	
Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti (i částečném)	26	
Žádost odložena	24	
Počet podaných odvolání (rozkladů) proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti	6	
(§ 18 odst. 1 písem. b) zákona)		
Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace	viz. příloha	
(18 odst. 1 písem. c) zákona)		

Přehled výdajů vynaložených povinným subjektem v souvislosti se soudními řízeními	0	
(18 odst. 1 písem. c) zákona)		
Výčet poskytnutých výhradních licencí	0	
(18 odst. 1 písem. d) zákona)		
Počet stížností podaných podle § 16a zákona	2	2 stížnosti byly podány proti výzvě k zaplacení úhrady za poskytnutí informací dle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.
(18 odst. 1 písem. e) zákona)		
Další informace vztahující se k uplatňování zákona	0	
(18 odst. 1 písem. f) zákona)	0	

V Praze dne 24.2. 2021

JUDr. Ljubomír Drápal
předseda Krajského soudu v Praze

MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
ČESKÉ REPUBLIKY

Praha 30. 6. 2020
č. j. MSP-54/2020-OSV-OSV/4
Počet listů: 4

Rozhodnutí

Ministerstvo spravedlnosti ČR jako nadřízený orgán rozhodlo podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a § 89 a 90 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správní řád), ve věci odvolání pana Z [redacted] P [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted] (dále jen „žadatel“), proti rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. Si 457/2019-7 ze dne 9. 1. 2020 takto:

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se ruší rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. Si 457/2019-7 ze dne 9. 1. 2020 a věc se mu vrací k novému projednání.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žadatel požádal dne 28. 12. 2019 Krajský soud v Praze (dále jen „orgán prvního stupně“) jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), o poskytnutí informací týkajících se věci vedené u dotázaného soudu pod sp. zn. 59 Cm 388/2015. Konkrétně požádal o poskytnutí žaloby a rozsudku, odvolání, rozsudku a usnesení odvolacího soudu a dovolání. Žadatel požádal také o poskytnutí všech písemných vyjádření žalobkyně a žalované v průběhu řízení o žalobě, odvolání a dovolání.
- 2 Orgán prvního stupně rozhodl dne 9. 1. 2020 o odmítnutí žádosti v části týkající se žaloby, odvolání, dovolání a ostatních písemných vyjádření žalobkyně a žalované.
- 3 V odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ a na § 5 odst. 3 instrukce Ministerstva spravedlnosti ČR č. j. 13/2008-SOSV-SP s tím, že žadatelem požadované listiny jsou informacemi o rozhodovací činnosti soudu. Takové informace nelze podle názoru orgánu prvního stupně poskytnout. Pro úplnost pak orgán prvního stupně připomněl, že žaloba i ostatní písemná podání žalobkyně a žalované jsou součástí soudního spisu, do něhož mohou podle § 44 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, nahlížet účastníci řízení a jejich zástupci. Ostatní osoby musí podat žádost předsedovi senátu a osvědčit svůj právní zájem. Podle názoru orgánu prvního stupně nelze toto omezení vztahující se k nahlížení do spisu zcela popřít žádostí podanou dle InfZ.
- 4 Dne 10. 1. 2020 orgán prvního stupně žadateli zaslal anonymizovaná rozhodnutí vydaná v označené věci. Konkrétně se jednalo rozsudek dotázaného soudu č. j. 59 Cm 388/2015-48,

rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 62/2016-125, rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 23 Cdo 127/2018-163 a usnesení Vrchního soudu v Praze 3 Cmo 62/2016-174.

- 5 Žadatel podal dne 10. 1. 2020 proti rozhodnutí orgánu prvního stupně odvolání.
- 6 Ve svém odvolání vyslovuje názor, podle něhož odůvodnění napadeného rozhodnutí není přesvědčivé, přičemž argumentaci orgánu prvního stupně odůvodňující částečné odmítnutí žádosti je třeba jednoznačně odmítnout. Žadatel má dále za to, že k získání konkrétní písemnosti vytvořené žalobcem nebo žalovaným pro účely soudního řízení slouží osobě, která není účastníkem řízení nebo nemůže prokázat vážný důvod k nahlédnutí do spisu, InfZ. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 50/2008-75 ze dne 29. 4. 2009 vyslovuje žadatel názor, že za „rozhodovací činnost soudu“ lze považovat nejen vlastní rozhodování soudů, ale také jejich postup v soudním řízení. Z toho pak podle něj plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci s výjimkou rozhodnutí, který je ale inicializován právě požadovanými písemnostmi. Za rozhodovací mechanismus soudu proto nelze podle jeho názoru považovat podání žaloby, odvolání nebo vyjádření žalobce či žalovaného, neboť těmito podáními se rozhodovací mechanismus soudu aktivuje. Žadatel současně poukazuje na to, že v důsledku těchto písemností jsou spotřebovávány veřejné prostředky. Z toho dovozuje, že požadované listiny se netýkají rozhodovacího mechanismu soudu a nejsou výsledkem jeho činnosti, přičemž jejich obsah není závislý na vůli soudu. Žadatel rovněž označuje sdělení orgánu prvního stupně za nevhodně paušalizující, neboť subsumuje pod pojem „rozhodovací činnost soudů“ i úkony účastníků řízení učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení, aniž by možnost postoupení jednotlivých podání samostatně posoudil. S odvoláním na rozsudky Nejvyššího správního soudu pak vyslovuje názor, že je-li nějaká informace součástí soudního spisu, nevylučuje to samo o sobě přístup k této informaci postupem podle InfZ. Poukazuje přitom na to, že umožnění seznámení se s písemnostmi podanými účastníky řízení naplňuje účel spočívající například ve zvýšení porozumění rozsudku nebo v motivaci pro zvýšení kvality písemných podání. Podle žadatelova názoru nemůže poskytnutí těchto informací ani nepřipustně narušit autoritu, nestrannost a nezávislost soudní moci. Zároveň uvádí, že takový přístup odpovídá ústavnímu požadavku veřejnosti soudního řízení. Žadatel připomíná, že účelem právních předpisů upravujících právo na informace je informace poskytnout, přičemž limitem je zasažení do práv jiného způsobené tímto poskytnutím. Podle žadatelova názoru by bylo v rozporu s tímto účelem, pokud by nebyla poskytnuta informace, která není způsobilá zasáhnout do práv jiného. S ohledem na uvedené proto žadatel navrhuje, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a orgánu prvního stupně určil povinnost poskytnout požadované listiny v anonymizované podobě.
- 7 Orgán prvního stupně předložil žadatelovo odvolání spolu se svým spisovým materiálem sp. zn. Si 457/2019 a svým vyjádřením nadřízenému orgánu.
- 8 Dne 10. 3. 2020 podal žadatel návrh na přijetí opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu k Úřadu pro ochranu osobních údajů. Na základě tohoto návrhu Úřad pro ochranu osobních údajů svým opatřením č. j. UOOU-01267/20-2 ze dne 6. 4. 2020 uložil nadřízenému orgánu, aby do 30 dnů ode dne doručení opatření vydal v předmětné věci rozhodnutí o odvolání.
- 9 Nadřízený orgán napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. Si 457/2019-7 ze dne 9. 1. 2020 přezkoumal a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

- 10 Nadřízený orgán vycházel ze spisu soudu Krajského soudu v Praze. K dispozici měl žádost o informace ze dne 28. 12. 2019, přípis povinného subjektu ze dne 9. 1. 2020, rozhodnutí povinného subjektu ze dne 9. 1. 2020, žadatelovo odvolání ze dne 10. 1. 2020 a opatření Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 6. 4. 2020.
- 11 Nadřízený orgán posoudil věc následovně.
- 12 Právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), která je součástí ústavního pořádku České republiky, mezi základní politická práva. Podle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.
- 13 Výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod zakotvené v čl. 4 odst. 4 Listiny stanoví, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.
- 14 Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu. Užívání práv zde uvedených s sebou ovšem nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a proto může podléhat určitým omezením. Tato omezení mohou být stanovena pouze zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.
- 15 Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svém čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.
- 16 Podle názoru nadřízeného orgánu je právo na informace jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je InfZ. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v ustanoveních § 14 a 15 InfZ. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poskytnutí informace v souladu s žádostí. Omezení práva na informace vycházející z principů uvedených v Listině a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech je přesně vymezeno v ustanoveních § 7 až 12 InfZ. Povinný subjekt tedy při posuzování žádosti o informace musí vždy zvážit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací, jimiž jsou zejména:

1. osobní údaje [viz § 8a a § 8b InfZ, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), a ustanovení zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů],
2. informace o soukromí (viz § 8a InfZ a ustanovení § 84 až 90 občanského zákoníku),
3. utajované informace (viz § 7 InfZ a ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti),
4. obchodní tajemství (viz § 9 InfZ a ustanovení § 504 občanského zákoníku),
5. další informace, které jsou chráněné podle zákona č. 106/1999 Sb., např. informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a c) nebo § 11 odst. 3,
6. další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů (např. bankovní tajemství, telekomunikační tajemství aj.),

a v rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení veškeré ostatní informace poskytne. Při posuzování vychází z respektu k principům minimalizace a selekce zakotveným v ustanovení § 12 InfZ, podle něhož povinný subjekt provede všechna omezení práva na informace tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

- 17 Poté, co nadřízený orgán prostudoval předložený spisový materiál, dospěl postupně k následujícím závěrům. Žadatel se na orgán prvního stupně obrátil s žádostí o poskytnutí žaloby projednávané pod sp. zn. 59 Cm 388/2015, rozsudku vydaného v této věci, dále odvolání, rozsudku a usnesení odvolacího soudu, dovolání a konečně také všech písemných vyjádření žalobkyně a žalované v průběhu řízení před všemi soudními instancemi. Orgán prvního stupně žadateli následně poskytl soudní rozhodnutí vydaná v této věci. Současně rozhodl o částečném odmítnutí žádosti, přičemž své rozhodnutí odůvodnil odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. Žadatel se však s tímto rozhodnutím neztotožnil, a proto jej napadl odvoláním.
- 18 Nadřízený orgán v první řadě považuje za vhodné připomenout, že pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti se podle § 20 odst. 4 písm. a) InfZ použijí příslušná ustanovení správního řádu, především pak ustanovení § 68 a 69, která vymezují obsahové a formální náležitosti takového rozhodnutí. Těmito náležitostmi jsou výroková část, odůvodnění a poučení (srov. § 68 odst. 1 správního řádu). Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvedou mimo jiné též právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně však tuto náležitost neobsahuje zcela, neboť v jeho výrokové části není uvedeno hmotněprávní ustanovení InfZ či jiného právního předpisu, které zakládá důvod pro omezení práva na informace. To je nutné dovozovat až z textu odůvodnění tohoto rozhodnutí. Pouze pro úplnost pak nadřízený orgán konstatuje, že v rozporu s ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu originál rozhodnutí založený ve spisovém materiálu neobsahuje otisk úředního razítka.
- 19 Daleko zásadnější nedostatek ovšem nadřízený orgán spatřuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak totiž vyplývá z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, v odůvodnění správního rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením

k podkladům rozhodnutí. Jak však vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, orgán prvního stupně se spokojil pouze s tím, že část žadatelem požadovaných informací podřadil pod vyluku z práva na informace zakotvenou v ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. Již však blíže nezkontroval, zda odepření této informace není v rozporu s ústavním rozměrem práva na informace a nepředstavuje tak nepřipustně extenzivní interpretaci citovaného ustanovení.

- 20 Nadřízený orgán v této souvislosti připomíná, že podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) InfZ povinné subjekty neposkytují informace o rozhodovací činnosti soudu. Na rozdíl od žadatele má nadřízený orgán za to, že za „rozhodovací činnost soudů“ je třeba v souladu s účelem InfZ považovat činnosti směřující k rozhodnutí, tedy informace o procesních aktivitách soudu a účastníků, o dokazování, úmyslech soudce, kterým směrem povede dokazování, jak plánuje rozhodnout, jak plánuje vést soudní proces apod. Tedy nejen vlastní rozhodování soudů, jejich postup v soudním řízení a úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci, ale také úkony účastníků učiněné vůči soudu a ostatním účastníkům řízení v rámci projednávání sporů a jiných právních věcí. Podřadil-li tedy orgán prvního stupně část žadatelem požadovaných informací pod pojem „rozhodovací činnost soudů“, nezbyvá nadřízenému orgánu než se s takovým hodnocením ztotožnit. To ostatně vyplývá z logiky věci, neboť to jsou právě jednotlivá podání účastníků řízení, o nichž soud činí úvahy, která hodnotí, k nimž si připravuje podklady a o nichž v konečném důsledku rozhoduje.
- 21 Žadatel ve svém odvolání rovněž mylně zaměňuje institut svobodného přístupu k informacím s požadavkem na veřejnost soudního řízení. Ze samotné skutečnosti, že soudní rozhodnutí jsou vyhlášována veřejně a že soudní jednání jsou v zásadě veřejná, nelze *ex post* dovodit právo kohokoli na zaslání písemného vyhotovení takových rozhodnutí či na sdělení dalších informací týkajících se dané věci. Jak poukázal Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. 3. 2010, legitimním cílem veřejné diskuse je veřejná kontrolovatelnost konání spravedlnosti, souzení za bílého dne, nikoli v temnu neveřejného soudního řízení. Nadřízený orgán v této souvislosti připomíná též rozsudek č. j. 2 As 21/2011-166 ze dne 25. 3. 2011, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že veřejnost vyhlásování rozsudku stanovená čl. 96 odst. 2 Ústavy ČR je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací v takovém rozsudku obsažených. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že smyslem a plně legitimním důvodem veřejnosti vyhlásování rozsudků je transparentnost justice a preventivní působení práva.
- 22 Pouze pro úplnost pak nadřízený orgán odkazuje též na komentářovou literaturu, podle níž „*právo veřejnosti seznámit se s textem rozhodnutí je garantováno toliko čl. 17 Listiny základních práv a svobod, zde ovšem s výhradami zákona v odstavci 4 (ochrana práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejná bezpečnost, ochrana veřejného zdraví a mravnosti). Zatímco tedy pro veřejné vyhlášení rozsudků nelze připustit žádnou výjimku, pro zveřejnění textů soudních rozhodnutí mohou existovat výjimky sledující ochranu výše uvedených práv a hodnot. Jinak řečeno, veřejné vyhlášení rozsudku je něco zcela jiného než veřejná publicita textu rozhodnutí*“ (srov. RYCHETSKÝ, Pavel; LANGÁŠEK, Tomáš; HERC, Tomáš; MLSNA, Petr: *Ústava České republiky. Ústavní zákon o bezpečnosti České republiky: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015. ISBN 978-80-7478-809-3).
- 23 Žadatel sám v odvolání poukazuje na to, že jednotlivá podání účastníků řízení nejsou vytvářena soudem a nejsou výsledkem jeho činnosti. To je bezesporu pravda. Tyto argumenty nicméně svědčí spíše o tom, že by takové informace neměly být soudem poskytovány. Na tyto situace totiž pamatuje ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, podle něhož povinné subjekty neposkytují

informace vzniklé bez použití veřejných prostředků, které byly předány osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

- 24 Nadřízený orgán sice dává za pravdu žadateli v tom, že je-li určitá písemnost součástí soudního spisu, nevylučuje to samo o osobě přístup k takové informaci postupem podle InfZ. Na druhou stranu je zřejmé, že i informace obsažené v soudních spisech požívají ochrany jako kterékoliv jiné informace a při splnění zákonem stanovených podmínek mohou či dokonce musí být chráněny před neoprávněným poskytnutím. Nadřízený orgán se totiž nemůže bez dalšího ztotožnit s žadatelovým tvrzením, podle něhož „*k získání konkrétní písemnosti vytvořené žalobcem nebo žalovaným pro účely soudního řízení osobě, která není účastníkem řízení nebo nemůže prokázat vážný důvod k nahlédnutí do spisu, slouží InfZ*“. Kdyby tomu tak skutečně bylo, byla by jednotlivá ustanovení procesních předpisů upravující institut nahlížení do spisu nadbytečná. Jak navíc vyplývá z usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2211/09 ze dne 26. 4. 2012, je „*nutno odlišit obecné právo na informace a právo účastníků řízení na nahlížení do spisu. Je nepochybné, že i osoby, jež nejsou účastníkem řízení, mají právo na informaci o výsledku sporu, byť i ve formě nepravomocného rozsudku, nemají však právo být informovány o všech aspektech soudního řízení (nehledě na to, zda probíhajícího nebo skončeného), neboť toto právo svědčí pouze účastníkům řízení*“.
- 25 Jak však již bylo naznačeno výše, i přes tyto dílčí závěry je nadřízený orgán nucen napadené rozhodnutí zrušit, neboť je fakticky nepřezkoumatelné. Nadřízený orgán v této souvislosti připomíná, že smyslem výluky z práva na informace zakotvené v § 11 odst. 4 písm. b) InfZ je zachování autority a nestrannosti soudní moci spolu se zajištěním práva na spravedlivý a nestranný proces. V napadeném rozhodnutí však žádná úvaha o tom, jak by poskytnutí žaloby, odvolání, dovolání a jednotlivých podání účastníků řízení mohlo ohrozit daný soudní proces, obsažena není. Z napadeného rozhodnutí dále vůbec nevyplývá, zda vzal orgán prvního stupně v úvahu specifika daného případu, z nichž by bylo lze dovozovat případný veřejný zájem na poskytnutí jednotlivých žadatelem požadovaných podání. Z recentní judikatury správních soudů (srov. například rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 46 A 80/2017- 59 ze dne 28. 1. 2020) přitom vyplývá, že odůvodnění rozhodnutí, jež vůbec nereflektuje okolnosti konkrétního posuzovaného případu, není dostatečné, a nadřízený orgán jej tudíž nemůže akceptovat.
- 26 Vzhledem k výše uvedenému tedy nadřízenému orgánu nezbývá než uzavřít, že **žadatelovo odvolání je důvodné**. Napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně proto ruší a věc mu vrací k novému projednání.
- 27 Nadřízený orgán považuje za důležité rovněž vysvětlit, z jakého důvodu nemůže vyhovět žadatelovu návrhu, aby napadené rozhodnutí zrušil a současně uložil orgánu prvního stupně povinnost poskytnout požadované anonymizované listiny v rozsahu dle žádosti o informace. Žadatel navrhl tento způsob řešení s ohledem na novou úpravu obsaženou v ustanovení § 16 odst. 4 InfZ, podle něhož platí, že „*neshledá-li nadřízený orgán důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti nebo jeho část a řízení v tomto rozsahu zastaví. Současně rozhodnutím přikáže povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu. Proti rozhodnutí nadřízeného orgánu podle věty první se nelze odvolat. Poskytnutí informace povinným subjektem lze exekučně vykonat*“. Pouze pro úplnost nadřízený orgán připomíná, že tímto ustanovením byl nově zaveden institut tzv. informačního příkazu rovněž do odvolacího řízení.

- 28 Po prostudování předloženého spisového materiálu ovšem nadřízený orgán dospěl k závěru, že pro vydání informačního příkazu nejsou v tomto případě dány podmínky. Jak totiž vyplývá z důvodové zprávy k předmětnému pozměňovacímu návrhu k novele InfZ, odvolací orgán může k tomuto kroku přistoupit pouze tehdy, je-li si zcela jistý, že povinný subjekt má informace v určitém rozsahu ze zákona poskytnout. V nyní posuzované věci však nadřízený orgán takovou jistotu nemá přinejmenším z toho důvodu, že žadatelem požadované listiny mohou obsahovat některé informace (například osobní údaje), jejichž poskytnutí pravděpodobně nebude možné. Nadto napadené rozhodnutí ruší kvůli jeho nepřezkoumatelnosti a v takovém případě není uplatnění informačního příkazu namístě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 8/2010-65 ze dne 24. 3. 2010).
- 29 Nyní je tedy na orgánu prvního stupně, aby se žadatelovou žádostí znovu zabýval. Měl by přitom nejprve posoudit, nakolik s ohledem na výše uvedené úplnému vyhovění žadatelově žádosti skutečně brání zákaz poskytování informací o rozhodovací činnosti soudu zakotvený v § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. Orgán prvního stupně by měl dále zvážit, zda se na nyní posuzovaný případ nevztahuje rovněž jiná vyluka z práva na informace. I pochybnost v tomto směru totiž vedla nadřízený orgán k tomu, že nevyhověl žadatelovu návrhu na vydání informačního příkazu. Konečné posouzení žádosti je nicméně na dotázaném povinném subjektu. V rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení pak orgán prvního stupně požadované informace buď poskytne, nebo vydá nové řádné rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, které musí být náležitě odůvodněno, tj. musí obsahovat všechny úvahy a důvody, které jej k odmítnutí žádosti vedly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Mgr. Jaroslav Rozsypal
vedoucí oddělení styku s veřejností
sekce státního tajemníka
Ministerstva spravedlnosti ČR
(agenda svobodného přístupu
k informacím)

Z

P

ID:

Krajský soud v Praze
nám. Kinských 5
150 75 Praha 5

